

Un Cadou Special

Text: Cristina Trifan
Ilustrații: Cris Oancea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Un cadou special / text: Trifan Cristina ; il.: Cris Oancea. —

Slobozia : Elibris, 2010

ISBN 978-973-88583-0-5

I. Trifan, Cristina (text.)

II. Oancea, Cris (il.)

821.135.1-93-34

*Primește în dar, drag cititor,
Această filă de poveste
Și de trec ani în zborul lor,
Ți poți opri, firește
Doar depănând povestea ta,
Tubind copilărește
Și Cartea Ta, drag cititor,
Citește și Zâmbește.*

Această carte a fost creată
special pentru:
ROMAN ALEXANDRU și DARIA

Cum sunt florile gingașe,
iar soarele strălucitor,
am vrea să fii și tu, mamico dragă,
la fel de bună, înțeleaptă și frumoasă!
La mulți ani!

Cu toată dragostea,
de la copiii tăi scumpi,
Alex și Daria

8 Martie 2013

Există un loc binecuvântat pe acest pământ, căsuța familiei ROMAN din Mediaș, unde fiecare clipă care trece prin inelul timpului poartă însemnele încrederii și dragostei. Precum petalele unei flori, cele mai emoționante momente, pline de veselie și de daruri, sunt desigur zilele de naștere ale celor care formează această familie, Alex și Daria, Silviu și Teodora.

Dar se mai adaugă una, încărcată de duiosie și recunoștință: Ziua Mamei, ziua de 8 Martie.

8 Martie 2013, este intensă în căutări și în gânduri pentru Alex și Daria. Care ar fi cel mai potrivit cadou pentru mama?

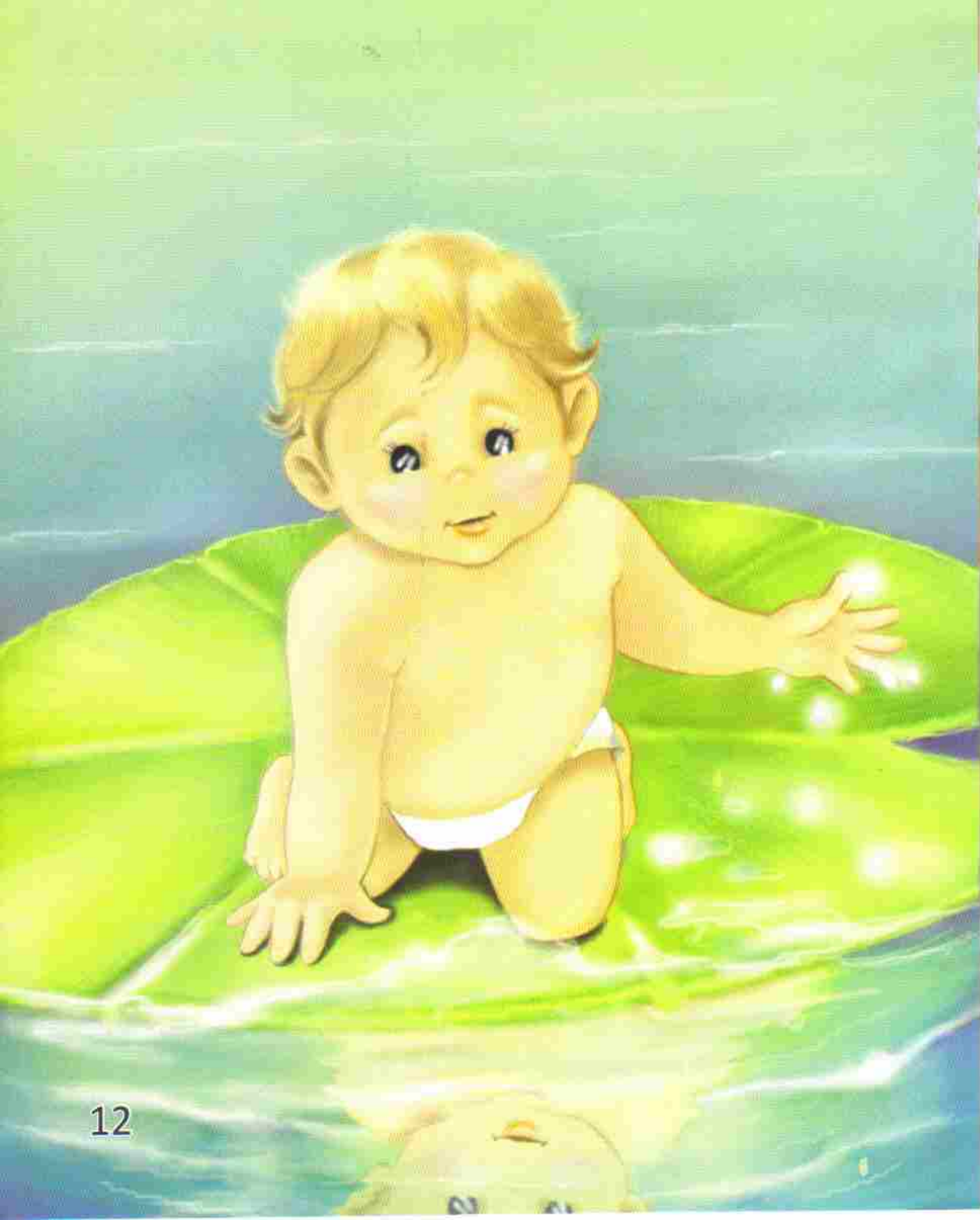

Toate amintirile se întorc la cuibul lor, ca păsările călătoare în diminețile senine de primavară. Mama e în toate. Îmbrățișările ei, sfaturile cele mai bune, blândețea nesfârșită devin mai vii ca niciodată. Când te strigă pe nume, când îți pune mâna îngrijorată pe frunte să nu ai febră, sau atunci când se bucură de fiecare pas pe care îl faci: primul desen, primele adunări și scăderi, literele buchisite, poezia sau cântecelul, pe care i le spui pe nerăsuflăte, sunt tot atâtea motive de bucurie și încântare pentru Teodora.

Cum să îi mulțumească? Ce dar s-ar cuveni să îi facă mamei? gândeau Alex și Daria. Flori, o cutie cu bomboane? Nimic din toate acestea, parcă, nu transmiteau toată iubirea ce i-o purtau.

Adormiseră cu gândul la cadoul pentru Ziua Mamei. Deodată, în vis, ca în toate poveștile spuse de mama înainte de a adormi, apăru din senin... un înger. Pe o imensă scenă de teatru, sub reflectoarele lunii, Teodora, cu pruncul ei, apăru, cu mult înainte de toate experiențele trăite împreună. Toată emoția ei se citea pe chipul scăldat de lumină, dar și bucuria și nădejdea, daruri dumnezeiești ale iubirii față de copilul ei.

- Vreau să vă arăt ceva, Alex și Daria! spune îngerul.

Pentru că Teodora e cea mai bună prietenă a mea, iar voi sunteți ce are ea mai de preț, am să vă povestesc aventura venirii voastre pe lume.

Când am cunoscut-o pe Teodora, temerile ei erau puternice. Se întreba dacă nu va fi copleșită de aceste emoții și dacă va fi în stare să meargă pe drumul acesta plin de necunoscute, dar atât de încărcat de fericire.

- Povestește-ne! spuseră Alex și Daria.

- Ei bine, pregătiți-vă să vă duc acolo unde începe povestea.

A fost odată ca niciodată... un prunc și mama lui. Ce mai zi a fost aceea! Era mititel cât un miez de nucă. Teodora se speriasse la început. "Oare nu îți trebuie puteri supraomenești să poți crește ceva atât de gingaș și de lipsit de apărare cum este copilul meu?" s-a întrebat prima dată mama.

Și-a luat pruncul pentru prima dată în brațe și toată îngrijorarea ei dispăruse. Acel gest venea din interiorul ei, dintr-un sentiment care până în acel moment părea necunoscut, dar atât de familiar. Era copilul ei și nimic pe lumea aceasta nu putea să întrerupă această legătură. Avea emoții, fără îndoială, dar gestul acesta venise din sufletul ei, ca și când ar fi făcut acest lucru dintotdeauna.

Zilele treceau una după alta, în mersul lor uneori drept, alteori dificil; Teodora învățase cam tot ce ar fi trebuit să învețe despre biberoane, scutece, lăptic și ulei de baie. Povestea era încărcată de iubire și duiosie.

- Mai povestește-ne, spuseră Alex și Daria.

- Să continuăm povestea? zâmbi îngerașul. După cum ați aflat, Teodora știe numele, capriciile, istoria și vorbele jucăriilor. Oricărui copil îi plac jucăriile, de aceea mama le însuflețește, dându-le darul vorbirii și al jocului.

Rața năzdrăvană și căluțul de mare, ursulețul morocănos, păpușica vorbitoare, dar și cățelul prietenos și-au găsit fiecare loc în camera copiilor.

Teodora îi prezintă pe fiecare.

- Ah, ce m-am plictisit! spune rața.

- Noi nu ne jucăm nimic? spune mama imitând vocea pițigăiată a raței. Să ne jucăm de-a avionul sau mai bine de-a vântul care suflă.

- Micuțul râde și bate din palme. Ce drăguță este mama! Cum se pune ea la mintea raței, dar și a păpușii care spune poezii și cântecele!

- Nu mai faceți atâta gălăgie, mie mi-e somn, mormăie în barbă ursulețul morocănos. N-am mai dormit de, oahh..., un minut! cască ursulețul. Mama îl învelește și îi cântă un cântecel de adormit.... ursuleții.

- Ce mai ursuleț! Când aveam chef să ne jucăm, el se duce la culcare, lătra vesel cățelul dând din coada stufoasă. Hai să ne jucăm un joc.

- Ce vrei să ne jucăm? întrebă Teodora.

- Eu zic să ne plimbăm cu barca, se auzi rața năzdrăvană. Cine vine cu mine? Nici nu termină bine de spus, că bărcuța plutea pe valurile cădiței.

- Sus, băieți și fete! îi invită mama.

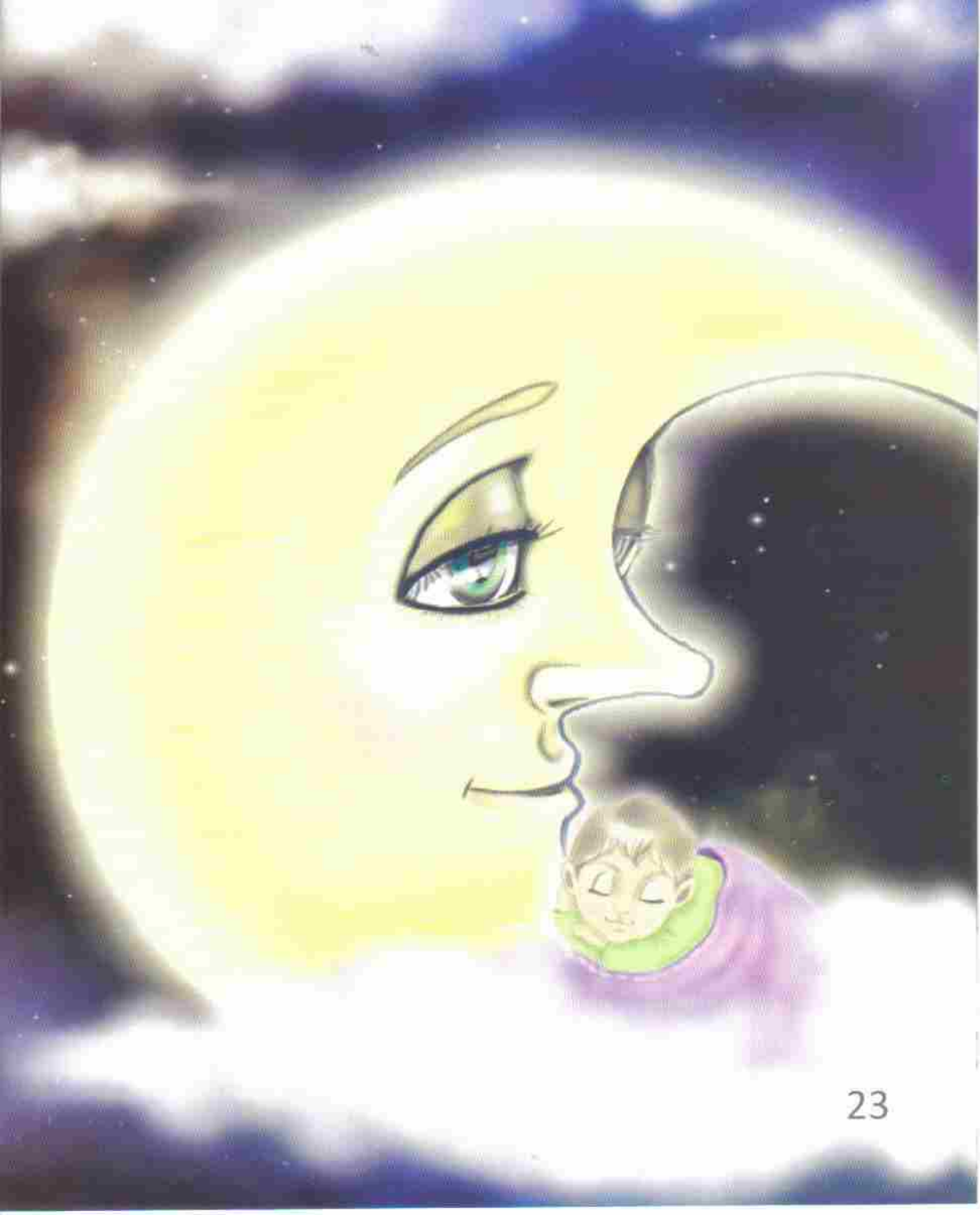
- Cred că am nimerit la întrecerea peștișorilor. Uite-i la linia de plecare cum se pregătesc să alerge, anunță binedispusă rățușca.

- Eu sunt căluț de mare. Le voi fi arbitru. Dă-mi te rog fluierul tău să pot da startul. Ce mai competiție, își flutură vesel coama de scoici căluțul!

- Am să vă spun un secret. Teodora e Zâna bună a somnului, spuse în șoaptă îngerașul.

Alex și Daria își duc mâna la gură, imitând căscatul, în semn de simpatie față de îngeraș, dar sunt ochi și urechi la continuarea poveștii. Partea aceasta este foarte cunoscută.

Când Teodora spune: "E timpul să mergem la culcare", Alex și Daria se îndreaptă spre dormitor, iar jucăriile își caută fiecare locul în coșulețul cu jucării. Tot vacarmul zilei ce a trecut e lăsat în urmă, iar mama spune tuturor poveștile nopții. Se mai aude din când în când câte un oftat somnoros. La geam, luna clipește sfioasă printre norișorii de mătase, în timp ce stelele desenează pe cer calești fermecate trase de cai.

Era o după-amiază obișnuită, cel puțin așa părea. Parcul era plin de voieșie și de strigătele voinice ale copiilor. Obosită de atâta vacarm, Teodora se așeză pe iarba moale alături de Alex și Daria. O nouă călătorie începea alături de mama. Toată lumea era pregătită pentru a cunoaște o lume nouă. Flori, bondari zumzăitori și fluturi delicați, toate purtau un nume și fiecare avea câte o poveste, care mai de care mai încântătoare. Furnicile aveau un palat sub pământ, iar melcul își purta casa în spinare. Cât de mare este lumea aceasta și încăpătoare pentru toate ființele pământului!

Când Teodora descoperea un motiv de durere sau supărare, își lua copilul în brațe și atunci durerea sau supărarea dispărea ca prin minune.

Dacă motivul supărării era un pic de “roșu în gât” sau vaccinul obligatoriu, mama găsea soluții! Pentru orice problemă erau soluții: și pentru genunchiul julit și pentru medicamentul cu gust de praf, dar și pentru mofturoșii cărora nu le place spanacul. Dar... dacă era vorba de un dințișor buclucaș, de fiecare dată îngerul se făcea nevăzut și se ascundea sub dulap!!

Îngeraşului nu îi era teamă mai de nimic sau, cel puţin, aşa spunea el.

- N-am teamă nici de tigrii furioşi, nici de furtuni sau de tornade!

- Nici de durerea de măsele? zâmbiră Alex şi Daria.

- Asta-i altă istorie! spuse îngeraşul cu glasul tremurat.

Ei bine, de un singur lucru se temea cu adevărat. Măseaua lui de minte s-a dovedit a fi foarte încăpăţânată. Nu voia deloc să iasă. Aşa că gingia s-a umflat şi domnul doctor al îngerilor i-a dat un calmant. De atunci nu dorea să audă de dureri de dinţi.

Cum devenise Teodora Zâna Zânelor, nu putem să fim exacti. Posibil atunci când a găsit toate răspunsurile corecte la întrebarea: "Dar de ce?"

- Mami, cum putem zbura la lună? Sau la stele?

- Cu puterea gândului!

- Dar de ce?

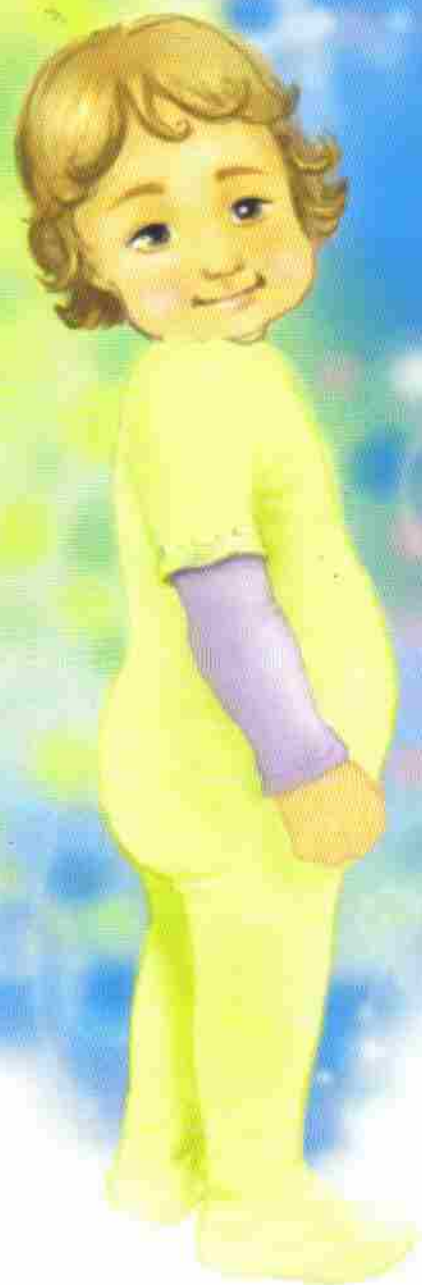
- Pentru că numai gândul te poate duce în cele mai nebănuite locuri.

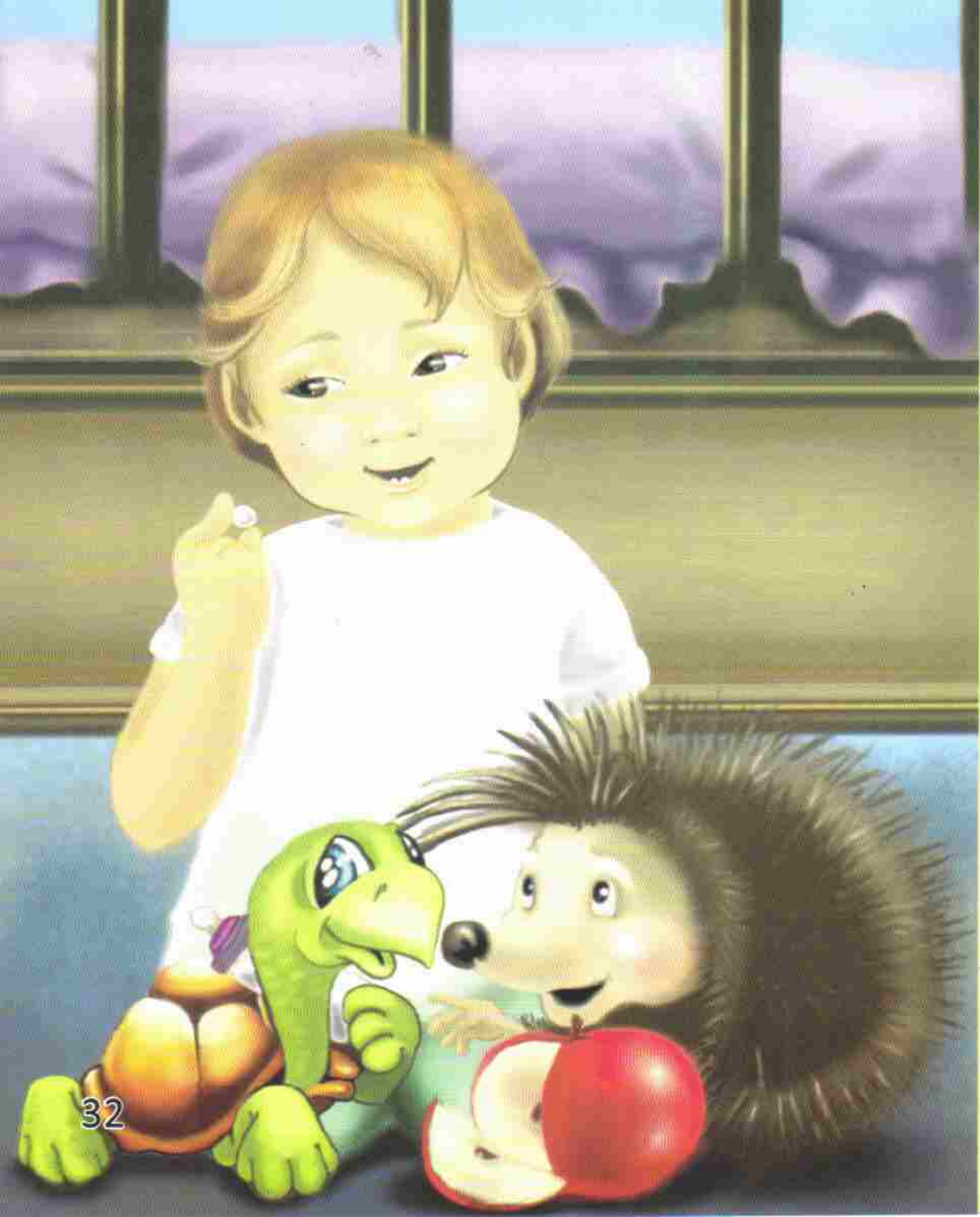
- Stelele strălucitoare au becurile aprinse?

- Când soarele se duce la culcare, aprinde stelutele pe rând.

- Dar de ce?

- Ca noaptea să fie veselă și Moș Ene să vină la fiecare copil să îi sufle peste gene cu somn ușor.

- Mami, casa peștilor este în apă?
- Da, așa cum fiecare are o casă, peștișorii viețuiesc în râuri, dar și în mări sau oceane.
- Dar de ce nu pot locui și eu cu ei?
- Peștii, delfinul, balena, racii stau în casa lor pentru că acolo se simt ei bine, alături de mămicile și tăticii lor, așa cum locul vostru este lângă mămica și tăticul vostru.
- Aha! Cred că le place casa lor. Au și jucării?
- Au alge și scoici, nisip fin și corali.
- Când mă voi face mare, mă duc să îi vizitez!

Teodora zâmbește fericită. De acum pot avea discuții serioase.

Da, pentru că cel mai serios lucru de pe fața pământului este să știi să te joci și să visezi. Asta era credința și Teodora știe asta! Când mintea este liberă și sufletul ușor ca un fluture, orice greutate poate fi învinsă. Dacă vrei să îmblânzești timpul și să ți-l faci cel mai bun prieten, este suficient să cânti și să sări într-un picior, iar timpul va cânta și el cu tine și va sări într-un picior. Dacă afară plouă și ție ți-e dor de soare, doar trebuie să închizi ochii, să te gândești că nu mai e mult până strălucește pe cer și, cu siguranță, când vei deschide ochii, soarele îți va face jucăuș cu ochiul. Imaginează-ți chiar și imposibilul, mama îți va susține întotdeauna visele. Dacă vrei să zbori, te va ajuta în zborul tău, pentru că drumul spre lucrurile cu adevărat importante, pe care vrei să le realizezi în viață, au nevoie de susținere și de încredere.

Era timpul ca îngerașul să se întoarcă la treburile lui. Lăcrimase puțin într-o frunză de laur, pe care o purta la el. Nu prea se dădea în vânt după despărțiri. Îi va fi dor să stea la discuții cu Alex și Daria!

Așa că, scrise pe un petec de nor următoarele cuvinte:

“Dragi copii, poveștile copilăriei încep cu zâne. Zânele sunt făcute din aer și bunătate. Poate nu au cosițe până în brâu și nici ochi precum cerul. Marea lor frumusețe vine din nesfârșita lor dragoste. Dacă zânele ar avea chip, ele ar semăna cu MAMA. Având darul de a dezlega, la începuturi, necunoscutele lumii, ea este călăuza și răspunsul întrebărilor fără răspuns.”

- Alex și Daria, cel mai frumos cadou de 8 Martie este dragostea voastră!

Îmbrățișeați-o pe mama, ori de câte ori simți nevoia, arătați-i recunoștința ta, nu numai atunci când vreți să îi mulțumiti pentru ceva anume. Va aprecia cel mai mult aceste daruri care vin din inimă. Și spuneți-i fiecare doar atât:

TE IUBESC, MAMA!

După care își lua avânt în tăria cerului și se făcu nevăzut.

După plecarea îngerașului, Alex și Daria au înțeles care este cel mai frumos cadou pe care să îl dăruiască mamei: Iubirea din suflet și această poveste, povestea vieții lor!

La mulți ani, dragă mamă!

Cu dragoste,

Alex și Daria

DATE IMPORTANTE:

Primul zâmbet

A dormit toată noaptea

S-a rostogolit

A stat singur(ă)

Primul dinte

Primul cuvânt

S-a ridicat singur(ă)

Primul pas